

† MACARIE
EPISCOPUL EPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE A EUROPEI DE NORD

FELICITARE ȘI PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI
ÎMPREUNĂ-MOSTENITORI
CU HRISTOS

STOCKHOLM, 2019

Camera tradițională românească
de la Centrul Episcopal din Stockholm, Suedia

Coperta I: *Cruce tradițională de prapur*, de la Centrul Episcopal din Stockholm

Preaiubiții mei,

Hristos a înviat!

*Fiul lui Dumnezeu, S-a răstignit și a înviat
pentru mine și pentru tine, iubite frate și iubi-
tă soră. Să mâncăm cu mâncare adâncă și să
ne bucurăm deplin că Mântuitorul nostru, cu
moartea pe moarte călcând, ne-a deschis porțile
Împărăției Sale !*

Al Vostru Slujitor, Frate și Prieten,

+ Părintele Episcop Macarie Drăgoș
al Europei de Nord

ANUL OMAGIAL AL SATULUI ROMÂNESC
(AL PREOȚILOR, ÎNVĂȚĂTORILOR ȘI PRIMARILOR GOSPODARI)
ȘI ANUL COMEMORATIV AL PATRIARHILOR NICODIM MUNTEANU
ȘI IUSTIN MOISESCU ȘI AL TRADUCĂTORILOR DE CĂRȚI BISERICEȘTI

2019

Întâlnirea Tinerilor Ortodocși din Europa de Nord,
Copenhaga, Regatul Danemarcei, 23 septembrie 2018

† MACARIE
EPISCOPUL EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
A EUROPEI DE NORD

PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI
ÎMPREUNĂ-MOȘTENITORI
CU HRISTOS

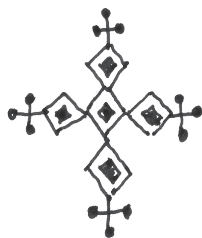

EDITURA
FELICITAS

STOCKHOLM, 2019

Camera tradițională românească de la Centrul Episcopal din Stockholm, Suedia

† **MACARIE,**

Din mila și purtarea de grijă a Celui Preaînalt

**Episcop al Episcopiei Ortodoxe Române
a Europei de Nord,**

Iubiților frați preoți, ostenitorilor din sfintele mănăstiri și alesului popor al lui Dumnezeu, har, pace, liniște și bucurie de la Hristos Cel Răstignit și Înviat, iar din parte-mi părintească și frățească îmbrățișare cu salutul pascal: Hristos a înviat!

**Cinstiți slujitori ai Sfintelor Altare,
Iubiți frați și surori împreună-rugători,**

„Flămânzind după mântuirea noastră”, cum minunat ne învață Sfântul Maxim Mărturisitorul, Fiul lui Dumnezeu a venit printre noi, întrupându-Se, făcându-Se asemenea nouă, afară de păcat (*Evrei* 4, 15), suferind arestare, judecată, tortură, răstignire și moarte,

întocmai și împreună socotit cu cei fără de lege (*Marcu* 15, 28), pentru a zdrobi porțile iadului și a-i ridica din întunericul cel dinafară pe protopărinții noștri Adam și Eva, laolaltă cu toți dreptii, și a deschide Cerul pentru noi toți, acolo unde ne-a pregătit nouă Împărăție (*Matei* 25, 34). Învierea lui Hristos este evenimentul prin excelență al istoriei umanității, care dă sens și care luminează calea vieții noastre, a celor care traversăm acest veac plin de dureri, înșelăciuni și amăgiri. Această prăznuire ne conferă calitatea de *moștenitori* ai Tatălui, alături de Fiul Său, după cum ne spune și Sfântul Apostol Pavel: „*Și dacă suntem fii, suntem și moștenitori – moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă pătimim împreună cu El, ca împreună cu El să ne și preamărim*” (*Romani* 8, 17).

Iubite frate, iubită soră, aș vrea să înțelegi mai profund ce înseamnă această stare de *moștenitor*, atât al celor trecute, cât și al celor viitoare. A fi moștenitor înseamnă *a aparține* unei familii și unei comunități, adică Bisericii, Trupul lui Hristos, în care suntem toți mădulare, fiecare în parte (*I Corinteni* 12, 27). Înseamnă a avea un trecut, un prezent și un viitor, adică a ne înscrie în *succesiunea* apostolilor, sfinților și mucenicilor. Înseamnă *a primi*, *a împărtăși*, *a păstra* și *a transmite* mai departe moștenirea. A fi moștenitor înseamnă *a fi recunoscut* drept fiu și frate legitim. Înseamnă a ni se conferi *drepturi* și *obligații*. Într-un cuvânt,

înseamnă a ni se dăruî o identitate personală și comunitară, a fi înzestrat cu rădăcini și cu un sens adânc și existențial al vieții.

Iubite frate, iubită soră, trăim în vremuri în care iluziile se năruiesc una după alta. Mulți dintre înțelepți vorbesc despre lipsa de sens existențial a omului contemporan, despre starea de alienare în care trăiește și despre angoasa pe care i-o stârnește *înstrăinarea* tot mai mare pe care o resimte față de direcția în care merge lumea. Omul, în aceste vremuri tulburi, trăiește o criză spirituală, dar și socială și culturală a cărei cauză de profunzime este **respingerea moștenirii sale creștine**, adică respingerea fundamentului însuși pe care s-a clădit civilizația noastră europeană. Prin acest gest de respingere, omul își taie rădăcinile, își reneagă trecutul, își alterează prezentul și își refuză viitorul.

Această criză este doar începutul unor transformări bulversante care se vor resimți, dacă nu se resimt deja, și la nivelul vieții de zi cu zi. Noi ne facem datoria să avertizăm turma cuvântătoare ce ne este încredințată spre păstorire. Am plecat din țara noastră și am ajuns aici, pe aceste meleaguri îndepărtate de casă, pentru că ele sunt prospere, pentru că ne putem croi o viață mai bună, pentru că este o societate mai așezată. Dar trebuie să fim realiști cu privire la viitor. Nu o spunem doar noi, ci o spun mulți alții: prosperitatea nu mai este atât de sigură și de durată, iar societățile lumii dez-

voltate își pot schimba ușor înfățișarea. Crizele actuale economice și ale imigrației sunt simptome relevante în acest sens.

Praiubiții mei,

Noi nu trebuie să fim „moștenitorii pieirii” (*Ecclesiasticul* 20, 26). Noi, neam creștin apostolic, popor agonisit de Dumnezeu, nu suntem ai nimănui, nu suntem orfani! Nu ne aflăm printre dezmoșteniții sorții, ci putem spune, cu smerenie, alături de psalmist: „*Domnul este partea moștenirii mele și a paharului meu. Tu ești Cel care îmi așezi mie iarăși moștenirea mea. Sorții mi-au căzut între cei puternici, că moștenirea mea este puternică*” (*Psalmul* 15, 5-6). Și care este această moștenire? Împărăția Cerurilor, la care ne-a chemat Hristos de la începutul propovăduirii Sale și care există în veacul de acum prin și în Sfânta Biserică. Așadar, pe de o parte, toate nădejdlile, așteptările și loialitatea noastră trebuie să fie legate de Împărăția care nu este din această lume (*Ioan* 18, 36). Iar, pe de altă parte, să nu uităm că avem o moștenire și pe acest pământ, și în această viață: ea se află în țara noastră, în comunitățile noastre, acolo unde ne-am lăsat casa părintească și amintirile din copilărie și tinerețe.

Poate nimeni nu simte mai mult decât cel care a fost nevoit să ia calea bejeniei dorul de casa părintească și de satul străbunilor, de unde se-ndreaptă totul către cer,

fumul și brazii, căpițele și clopotnițele, chiar și mugetul necuvântătoarelor care așteaptă de la Dumnezeu mâncarea lor (*Psalmul* 103, 22). Mulți dintre noi ne putem aduce aminte, cu nostalgie, de frumusețea pașnică și smerită a satelor împodobite pentru sărbătorile Paștilor. De cum trăia, împreună, toată obștea satului tainica închinăciune a Deniilor Săptămânii Mari, plângerea din Vinerea Mare, iar, apoi, bucuria Învierii de la biserică și de la masa în jurul căreia se aduna toată familia. Ne aducem aminte de șirurile de lumânări care încălzeau mormintele moșilor și strămoșilor noștri din cimitire și de dragostea și dorul cu care ne așteptau sau încă ne așteaptă părinții și bunii noștri. Toate acestea formau o lume unică, cu o lumină aparte și cu o bună mireasmă de neuitat. Ele nu sunt doar simple datini sau simple amintiri, iubite frate și iubită soră. Sunt lucrurile din care suntem noi plămădiți. Sunt moștenirea noastră, pe care am primit-o de la părinții noștri, care au primit-o, la rândul lor, de la străbuni. Moștenire câștigată, păstrată și transmisă mai departe cu sudoare și sânge. Noi am primit-o, dar ce vom face cu ea? Să nu o lăsăm să se risipească! O vom putea lăsa oare de izbeliște?

Scumpii mei,

Anul acesta, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, la inițiativa Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, l-a dedicat satului românesc. Astfel, Biserica

noastră își arată recunoștința față de satul în care s-a născut și s-a format neamul nostru, dar și îngrijorarea față de starea în care se află în prezent, afectat de depopulare și deculturalizare. Ca fiu al satului, vă mărturisesc cu toată sinceritatea că mă simt foarte dator față de locurile mele natale și îi mulțumesc Preamilostivului Dumnezeu că am mai prins o vreme în care satul românesc era viu. Am cea mai mare considerație față de oamenii vechiului sat, față de munca țărănească, față de credința și sărbătorile copilăriei. Să știți că satul românesc este ca acea comoară din vechea poveste în căutarea căreia pornește un oarecare tânăr, călătorind în toată lumea. Traversează mări și țări, cunoaște mii de locuri și de oameni, însă nu găsește nicăieri comoara cea de preț pe care o căuta. Într-un târziu, întorcându-se dezamăgit acasă, își dă seama că acea mult-căutată comoară se afla chiar acolo, la căminul părintesc, în pământul său natal.

Să nu pierdem și să nu disprețuim, dragii mei, această comoară de mare preț care este satul nostru românesc. Să ne raportăm cu dragoste și cu prețuire la satul de unde ne avem obârșia cu toții, fie pentru că acolo ne-am născut, fie pentru că de acolo au venit înaintașii noștri. Suntem popor de țărani, iar această înseamnă noblețe. Pentru că țăranul român nu înseamnă doar cel care muncește pământul, ci țăranul român înseamnă o atitudine în fața vieții și a morții, o

dârzenie și o rezistență cu totul aparte în fața vicisitudinilor, precum și o mare sensibilitate artistică. Țăranul român este o persoană liturgică în esența sa, care lucrează pământul cu conștiința deplină a unei împreună-slujiri întru și pentru Dumnezeu.

Să ne îngrijim, aşadar, ca și copiii noștri născuți aici să cunoască această lume, cu lumina și mireasma ei aparte. Să ne ducem cât putem de des copiii „la țară”, în România. Să cunoască ogorul pe care înaintașii l-au muncit cu atâta drag și casele în care au trăit, însă și biserica unde voi v-ați împărtășit întâia oară cu Hristos. Învățați-i să privească cerul înstelat al nopților de vară, să simtă și să strângă în palme brazda arată, iarba cosită, să frângă din pâinea caldă, coaptă în cup-tor, și să bea din apa proaspătă, scoasă din fântână. Și dacă nu mai găsiți pe nimeni, în satele noastre, care să întoarcă brazda pământului, să cosească iarba și să curețe fântânile, atunci faceți voi acestea, împreună cu copiii voștri.

Vă îndemn cu inima de părinte, de frate și de prieten să vă păstrați și să vă cultivați moștenirea cerească, însă și pe cea pământească. În aceste vremuri atât de învărtoșate, să nu uitați drumul de întoarcere spre casa părintească și pământul strămoșesc, spre locul de unde ați venit, spre izvoarele neamului nostru. Toate acestea nu se pot uita și nu se pot înstrăina. Puneți aceasta înaintea lui Dumnezeu și El nu vă va lăsa fără răspuns.

Trăim într-o lume care este din ce în ce mai dezrădăcinată, mai dezorientată, mai haotică. Însă noi, creștinii, fiind călăuziți de Domnul, ale Căruia gânduri și căi nu sunt ca și cele ale oamenilor (*Isaia 55, 8*), să ne întoarcem de la iluziile și de la căile cele largi și pierzătoare ale lumii, în care Hristos Cel Răstignit și Înviat nu mai este Stăpân. Să ne luăm crucea, în sinceritatea inimii, să ne purtăm poverile unii altora și să urmăm până la sfârșit Celui Care ne-a răscumpărat cu Scump Sângele Său.

Hristos a înviat!

Al vostru slujitor, frate și prieten, de tot binele voitor
și fierbinte rugător,

† Părintele Episcop Macarie

*Data în Reședința episcopală din Stockholm, Regatul Suediei,
la Praznicul Învierii Domnului, în anul mântuirii 2019.*

*Lăzi de zestre tradiționale la Centrul Episcopal din Stockholm
și la Mănăstirea Ikast din Danemarca, aduse de Părintele
Episcop Macarie de la casa sa părintească din Transilvania*

